

Jeugdschaken is niet nadenken, maar rammen

Door Tonny Peeters

SCHAKEN • De jury was vlak voor het begin van de wedstrijden even wat gaan drinken. Bij terugkomst bleek een partij al lang en breed afgelopen. Waar een schaakpartij bij de volwassenen vaak uren duurt, zijn de meeste kinderen al na een minuut of vijf klaar. Dat bleek zaterdag nog eens in Venlo, waar het schaaktalent uit Limburg bijeen was voor het provinciaal kampioenschap. De jongste jeugd houdt meer van lekker rammen dan van lang nadenken.

Het jeugdige Limburgse talent lijkt vooral te schaken voor de lol. Een van de deelnemers, de zevenjarige Jasper Bauer, is een voorbeeld daarvan. „Ik ben nu ongeveer een jaar aan het schaken. Ik wil later geen professionele schaker worden. Het is ge-

woon een hobby van me.”

De meeste deelnemers hebben de liefde voor het schaken overgenomen van hun ouders. „Ik speel thuis soms een potje tegen mijn vader. Ik heb wel eens van hem gewonnen. Dan kan ik hem daarna lekker uitlachen. Bovendien speel ik wel eens tegen mijn moeder. Ik probeer haar dan het schaken te leren, want zij kan het nog niet zo goed.”

Tijdens het toernooi verliest Jasper Bauer van zijn leeftijdsgenootje Christiaan Jeurissen. Eén van de aandachtige toeschouwers is vader Jos Jeurissen. „Ik schaak zelf al zo'n twintig jaar. De laatste tijd bleef Christiaan maar zeuren dat hij graag een keertje meewilde naar de schaakclub. Dat is toch een teken dat hij het leuk vindt.” Als kenner analyseert hij dan ook de wedstrijd

van zijn zoon. „Je ziet nog wel eens dat hij grote blunders maakt, maar die worden aan de andere kant van de tafel net zo veel gemaakt. Dat maakt zo'n wedstrijd tussen twee zeer jonge schakers magnifiek om naar te kijken.”

Ook Christiaan ziet het schaken dus als 'een leuk spelletje'. Maar dat wil niet zeggen dat hij niet voor de volle honderd procent voor de winst gaat. Iedere wedstrijd toont hij weer een verbeterde grimas op zijn gezicht. Hij wil koste wat kost winnen. Maar naast het winnen van schaakwedstrijden, wil hij ook graag scoren op het voetbalveld. Zoals vele kinderen zit hij naast het schaken ook nog op voetbal. Toch is het af en toe moeilijk te combineren. „Als ik tussen die twee zou moeten kiezen, dan zou ik waarschijn-

lijk toch voor het voetbal kiezen,” verklaart hij na enig aarzelen.

Bij de jongste deelnemers aan het LK is de naam van de kersverse wereldkampioen Anand niet echt bekend. Zelfs bij enkele ouders is de naam vrijwel onbekend. Jos Jeurissen beaamt dat de jeugd het topschaken niet echt volgt. „Bij de jeugd gaat het vooral om de lol die ze in het schaken hebben. Het interesseert hen nog niet wat er zich verder nog in de schaakwereld afspeelt. Ik wist zelf trouwens nog nauwelijks wie Anand is.”

In contrast met het enorm hoge tempo waarmee de jeugd de wedstrijden afwerkt, zijn er de jongeren tot twintig jaar. In een aparte zaal werken zij hun wedstrijden af. Een partij die minstens drie uur duurt is daar geen uitzondering. Waar de

jongste talenten wat door de zaal heen rennen, daar kijkt de wat oudere en ervaren schaker naar andere partijen. Over iedere zet wordt goed nagedacht. Tijdens die vaak lange bedenktijd per zet zijn er in de zaal onder hen inmiddels alweer enkele partijen afgelopen.

Er zijn in de Witte Kerk in Venlo weinig buitenstaanders die een kijkje komen nemen. Vooral de ouders en begeleiders van de kinderen vullen de zalen. Van het toernooi wordt dan ook een dagje uit van gemaakt. Voor sommige kinderen wacht dan ook nog een beloning op het einde van de dag, ongeacht de prestaties. „We geven ze dan een zak snoep. Daar zijn de kinderen enorm blij mee. Ook al hebben ze wat wedstrijden verloren, voor hen is de dag dan al geslaagd.”